

Від дуба до дуба, від бука до бука
Стежками, пляями блукає розпука;
Ходить, блукає, стане, зітхає,
Когось шукає, сама не знає
кого.

Блукає — шукає вчорашньої днини:
«Де ж тії години, де ж тії перлини,
Що горіли в намисті,
Мов жемчуги огнисті, —
гей-го! Гей-го!»

Чого ти шукаєш, кого ти гукаєш,
Хіба у минуле доріженьку знаєш?
Розірвалося намисто,
Розкотились перли чисто,
Не збереш — ого!
Не збереш,
о-го!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Сльота»](#);